

Fossene nederst i Naustådalen

Av ERIK STABELL

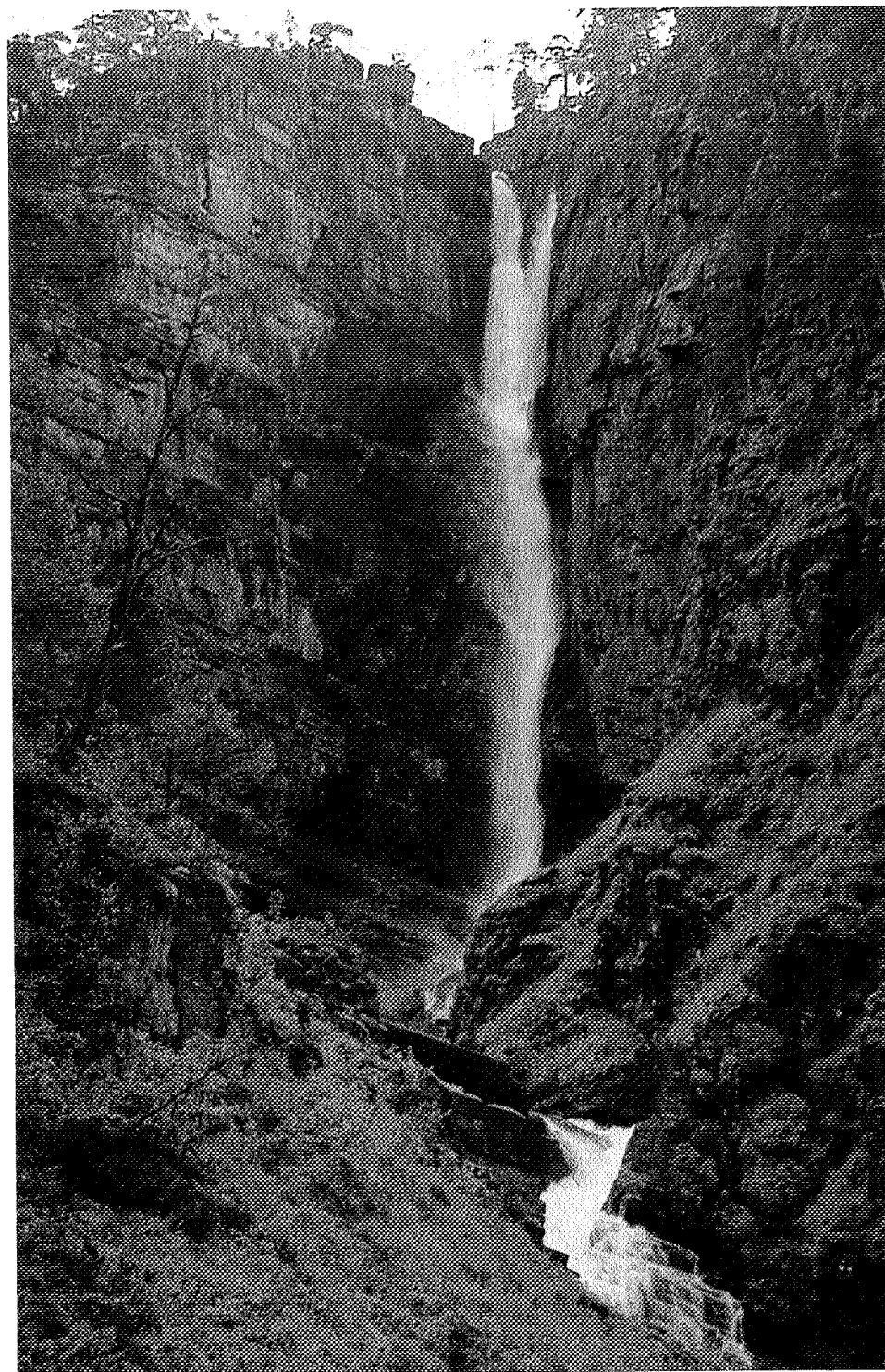
Der stien fra Trollheimshytta mot Kårvatn forbi Naustådalsetra går bratt utfor ned mot Todal, går elva nede til venstre i fine fossefall. Men du ser ikke fossene fra stien.

Det er en fin tur og greit å gå langs fossene. Skrå ned mot elva fra setra, og hold unna de bratte stupene og glatte flågene ned mot fossene. Du får fin utsikt til begge fossene nedenfra litt nede i lia.

Vel nede ved foten av nederste fossen tar du tilbake til stien, og har da bare flatene fra til Kårvatn igjen.

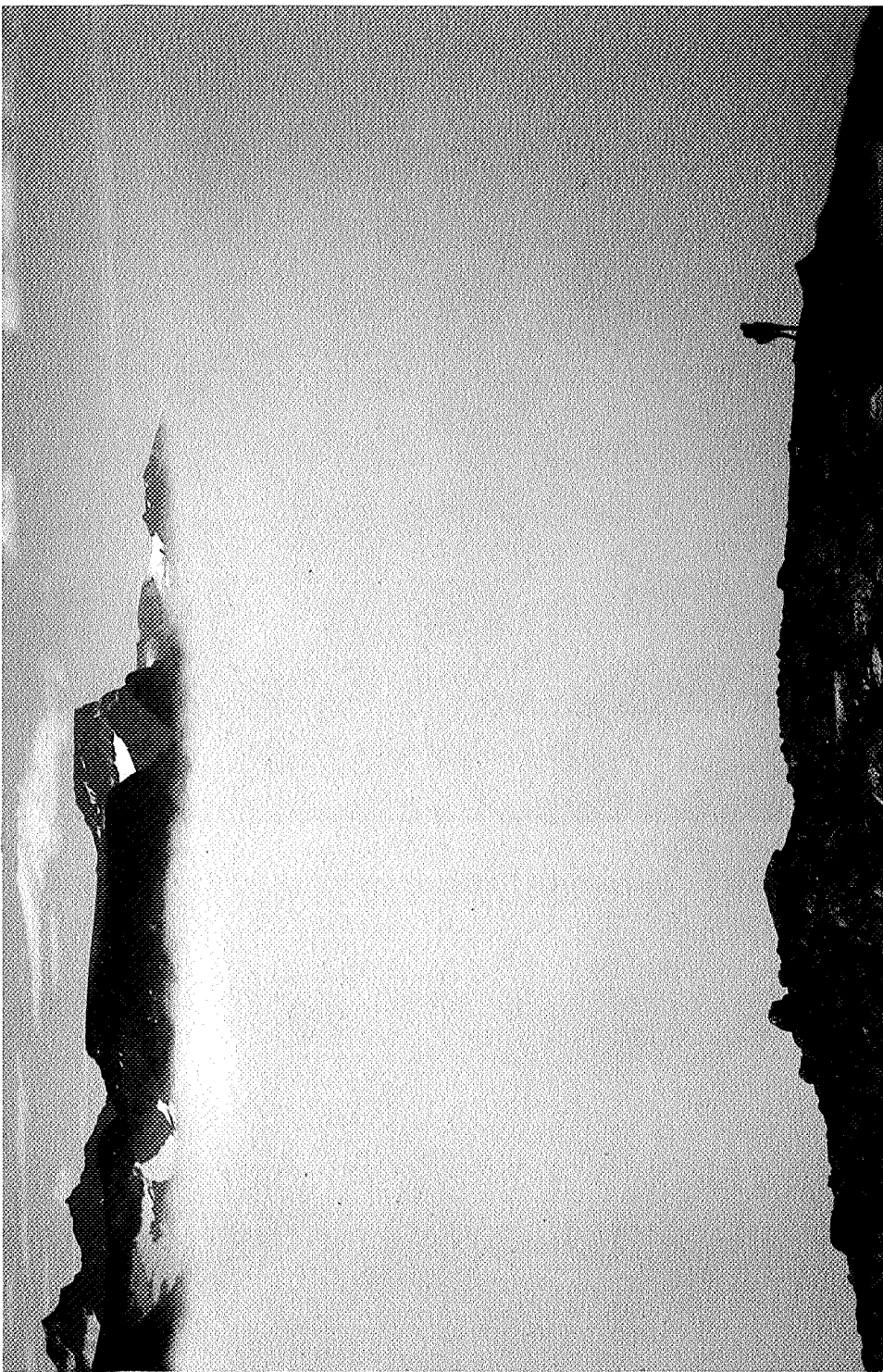
Turen er kanskje enda finere å gå opp, for da kan du kombinere en pust i bakken med utsikten inn mot fossene. Ta flatt ut fra stien ved noen privathytter der stien begynner å stige mot Naustådalen.

Det diskuteres å merke denne avstikkeren innom fossene.

Den øvre fossen i Naustådalen

-(ERIK STABELL)

Innerdalsfjella over skodda sett fra Kringlehøa

(ERIK STABELL)

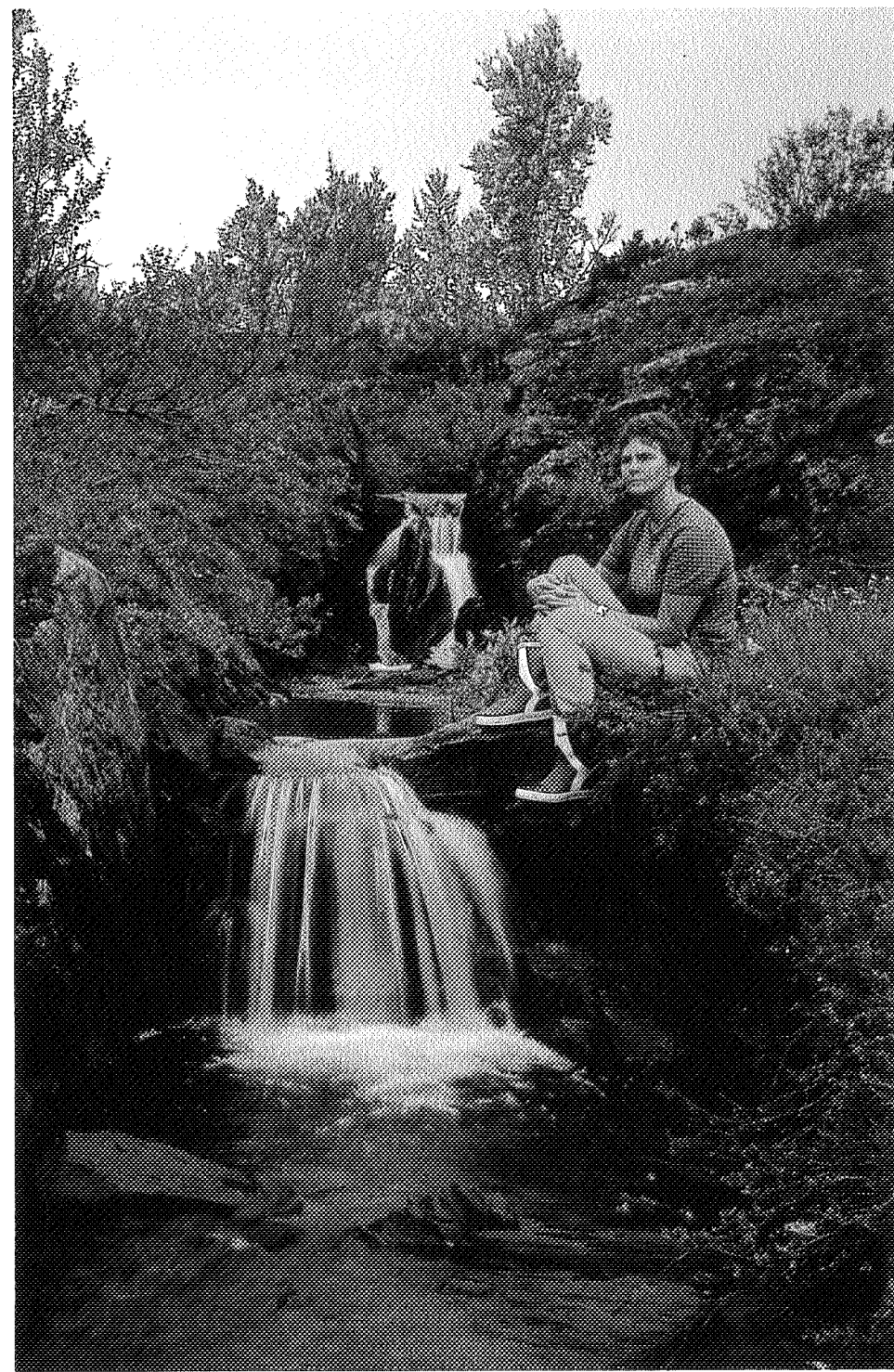

Vesttoppen på Snøhetta

(IVAR HORVLI)

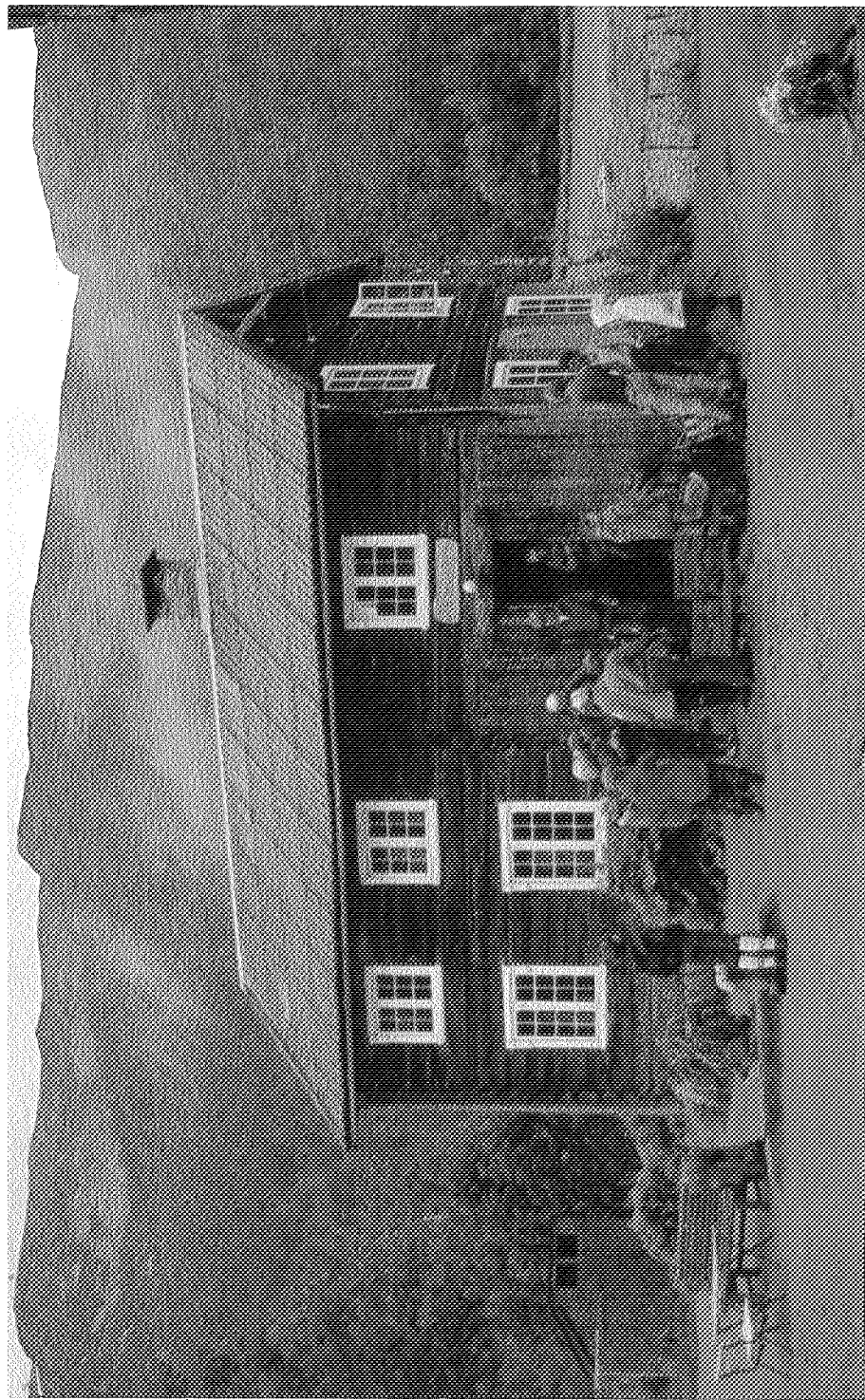

Økkvåt og kald vardegjeng på ruta mellom Dindalen og Åmotdalen «sommeren»

Rast ved bekken

(JON ØSTENG HOV)

atn, sommeren 1984

(ERIK STABELL)

Stemning på Jøldalshytta, påska 1983

(JORUNN SVINGEN)

Januardøgn i Trollheimen

Av KJELL IVAR KNUTSEN

Tidlig i januar slapp vi oss ned på Gjevilvatnet. Ståblank is så langt øyet rakk. Forsiktig lot vi vestaværet få tak i anorakk og vindbukse. Farten økte. Så lot vi det stå til. Vi blåste oss opp for å få størst mulig vindfang. Virkningen var brutal. Rundslitte treski skjente over isflata. Gjevilvatnet ble med ett lite. Snart måtte vi innta bremsestilling for landing ved Gjevilvasshytta.

– Dæven, det gikk fort, sa vi da vi på slarkete ankler skalv oss oppover mot hytta.

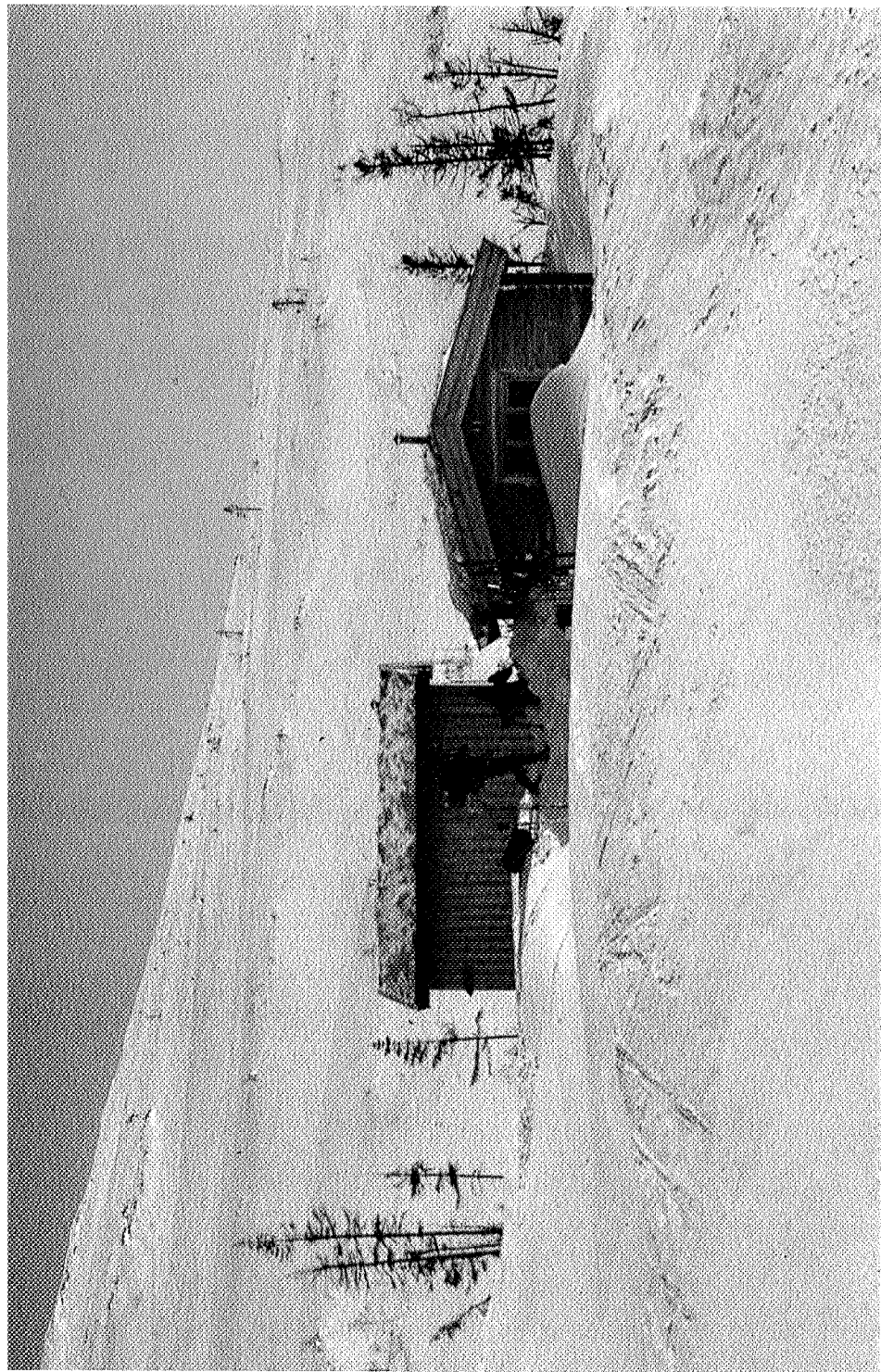
– Ny rekord, rakk bror min å si før krampa tok ham.

I løpet av den neste halvtimen la vi på oss minst femti år. Stive og støle like til ryggmargen vaklet vi oss oppover bjørkeskogen bak hytta. Vi skulle finne oss en brukbar teltplass. Inne i krattskogen fant vi en plass i ly for den verste vinden. Her ble teltet reist mens vinternatta blåste innover fjellene, Gjevilvatnet og oss.

I løpet av natta skiftet værgudene lune. De blåste fra seg, for så å slippe løs et skikkelig snøvær. I 9-10-tida dagen etter dukket vi fram av snøhaugene. Gårdagens israce satt godt i kroppen. Men allerede på de første skrittene brakk vi løs noe av stølheten. Det kunne trenges. Turen over til Oppdal og bestemors kjøttkaker krevde mjuke, sterke bein.

Vi kalte oss begge studenter og kunne legge ut fra Nerskogen en mandags morgen. Bror min og jeg. Jøldalshytta ble passert i fint driv midt på dagen. Bror min hadde nettopp vært på Kilimanjaro og var i bra form. Ned Svartådalen gled vi på grønnsnix-føre. Stort sett kunne vi holde elva, men noen ganger måtte vi opp i dalsidene for å komme oss fram. Så åpnet terrenget seg og på glimrende skiføre kunne vi ta

*Fra Blårøret nord for Oppdal sentrum ser man langt innover Trollheimen →
(FRODE ROLVSJORD)*

Restohytta, vinteren 1984

(ERIK STABELL)